Khazarii de ieri Evreii de azi Un popor misterios.

Dupa "Dosare secrete" privind razboiul nevazut al evreilor sionisti cu românii

O stranie poveste a fost mereu lansata de-a lungul timpului de catre evrei, relativ la închipuita lor existenta milenara pe teritoriul României, revendicând astfel un drept natural. O astfel de teorie, care sustine colonizarea Daciei de catre imperiul roman cu populatie evreiasca stramutata din Iudeea, a fost relansata în anul 2002 de catre Tesu Solomovici în lucrarea România Iudaica, lucrare sub forma a doua volume uriase publicate pe banii Ministerului Culturii din România, deci pe banii contribuabililor români. De aici decurge ideea ca evreii au o existenta naturala în România dinainte înca de nasterea poporului român. Ei bine, de aici mai este doar un pas pâna la a spune ca drepturile lor asupra teritoriului României sunt mai vechi decât ale noastre. Astfel, am ajuns sa ne învatam istoria de la straini. Ungurii (hunii) ne spun ca nu ne-au gasit aici când s-au asezat în Transilvania si în Câmpia Panoniei, iar evreii ne spun ca nici nu ne nascusem când ei erau stapâni în Dacia ca cetateni romani.

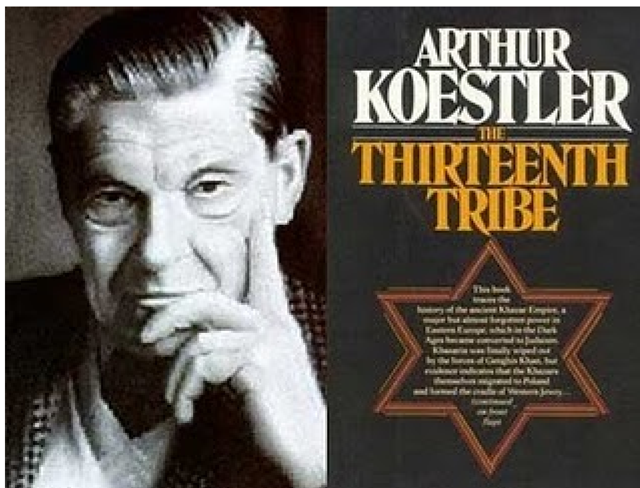
Ceva adevar exista in aceste afirmatii, stiind ca, - de exemplu, Triburile judaice ale Khazarilor au patruns prin secolele 8-9 pe

teritoriul de azi al Romaniei, intinzandu-si Imperiul si aici, - insa povestea reala a fost extrem de mult exagerata de catre partizanii Sionismului. Va vom explica in detaliu cum stau lucrurile...

Teoria ascendentei evreiesti asupra românilor în teritoriilor dacilor (Dacia Traiana sau România Mare de mai târziu) a fost lansata într-o serie de studii ale autorilor evrei înca de la jumatatea secolului al 19-lea si prima jumatate a secolului 20, pentru ca sa revina în forta la începutul mileniului 3, de data aceasta pe banii românilor si fara nici o reactie din partea istoricilor români. Cu totul alta a fost situatia acum 90 de ani, când Nicolae Iorga îsi prezenta în sedinta Academiei Române lucrarea Istoria Evreilor în Tarile noastre, dând replica necesara unor autori precum Johan Kaspar Bluntschli sau Bernard Stambler. Bluntschli afirmase la 1879, în lucrarea Statul român si situatia juridica a Evreilor în România ca: "Fara îndoiala ca un numar mare de familii israelite au venit în provincia dunareana Dacia, înca sub domnia vechilor împarati romani. Aceste familii vechi israelite s-au conservat aici si sunt cel putin tot asa de vechi pamântene ca si natiunea româna... Ele formeaza si sâmburele populatiei evreiesti de astazi din România". Astfel de fundamentari fara nici un probatoriu decât imaginatia autorilor evrei s-au dorit lucrari de "rigurozitate stiintifica" ce se publicau la momentele când evreii încercau sa-si consolideze pozitia socio-economica din România, ci nu de dragul adevarului stiintific. "Provincia dunareana Dacia", despre care scria Bluntschli, era totusi Dacia Traiana, iar împaratul Traian, asa cum s-a vazut mai sus, nu i-a agreat deloc pe evrei în calitate de "colonisti", punând armata chiar sa îi extermine (cazul insulei Cipru). Scrierea lui Bluntschli a fost, însa, una politica, pusa în slujba evreilor din România, deoarece afirma, în chiar anul 1879, ca familiile evreiesti sunt "cel putin tot asa de vechi pamântene ca natiunea româna", adica aparea chiar în vremea când evreii, navalitori peste români, revendicau "împamântenirea" de la tânarul stat român. (A se vedea capitolul urmator: Razboiul Aliantei Israelitilor cu Românii)

Nicolae Iorga, dupa ce enumera toate documentele în care este mentionata prezenta unor evrei pe teritoriul Tarii Românesti si al Moldovei, raspunzând de fapt lucrarii L'histoire des Israelites roumains et le droit d'intervention (Paris 1913) a evreului Bernard Stambler, formuleaza urmatoarea concluzie: "Astfel am ajuns la [anul] 1600 fara a gasi mentiunea unui element evreiesc asezat în partile noastre".

Adevarul despre aparitia evreilor pe pamânturile românilor a fost totusi scris de adevaratii cercetatori, multi dintre ei chiar evrei. Este vorba despre autorii istoriei "Imperiului Khazar", numit si "Regatul Evreiesc", sau cele "Noua Tarâmuri" ale khazarilor – popor barbar raspândit în Caucaz, pe Volga si pe Don, convertit la mozaism în anul 740, integrat mai apoi ca "evreu" în Ucraina si Polonia, dupa care împins cu ura de catre aceste gazde spre românii din Moldova, ulterior anului 1600. În limba româna a fost publicata traducerea remarcabilului studiu al lui Arthur Koestler, Al treisprezecelea trib, Khazarii (în 1987 la Roma, de catre editura Nagard, anagramare a numelui Dragan, al finantatorului Iosif Constantin Dragan). Click aici pentru a descarca versiunea în limba engleza (format PDF, 984 KB).

O lista foarte mare de studii israeliene (în limba ebraica), dar si din întreaga lume, folosite ca surse de catre evreul Koestler, conduc la o concluzie cutremuratoare: cetatenii actualului stat Israel nu au nici o legatura genetica si rasiala cu evreii de

acum doua mii de ani (semiti), autori ai textelor biblice, desi au complotat si revendicat teritoriul Palestinei pentru a înfiinta Israelul, în baza dreptului lor natural asupra vechiului lor stat. Acesti israelieni îsi trag originea din salbaticii khazari (numiti si askenazi), bautorii de sânge uman, popor fara cultura scrisa, care împreuna cu rudele lor aliate, hunii, au îngrozit doua continente acum 1.000 de ani, prin sadism si placerea de a ucide.

Unul dintre pionierii cercetarilor privind obârsia khazara a evreimii de astazi este Abraham N. Poliak, profesor de istorie medievala a evreilor la Universitatea din Tel Aviv, subminând astfel legenda “poporului ales”, afirma A. Koestler, prin cele doua studii ale sale în limba ebraica: Convertirea khazarilor la iudaism (1941 editura Zion, Ierusalim) si Khazaria – istorja unui regat evreiesti în Europa (1951 editura Mossad Bialik, Tel Aviv). În introducerea lucrarii sale, A. Poliak scrie ca “Realitatile impun un nou mod de abordare, atât a problemei relatiilor dintre evreimea khazara si celelalte colectivitati evreiesti, cât si a întrebarii cât de departe putem merge în considerarea acestei evreimi khazare drept nucleu al marii comunitati evreiesti din Europa orientala [cu principal debuseu România - n.n.]. Descendentii acesteia – cei care au ramas pe loc, cei care au emigrat în Statele Unite si în alte tari, precum si cei care s-au dus în Israel – formeaza astazi marea majoritate a evreimii mondiale.” La rândul sau Koestler adauga: “Marea majoritate a evreilor care au supravietuit în lumea contemporana sunt de origine est-europeana, si deci, probabil, mai ales khazara..., stramosii lor veneau nu de pe malurile Iordanului, ci de pe ale Volgai, nu din Canaan, ci din Caucaz. Deci din punct de vedere genetic, ei se înrudesc mai de aproape cu triburile hunilor, ungurilor si maghiarilor decât cu semintiile lui Abraham, Isaac si Iacob.”

Înainte de a arata pe scurt istoria acestor barbari travestiti în popor biblic, khazarii, vom arata temerile autorilor evrei, privind propriile lor dezvaluiri, acelea ca “evreii nu sunt evrei”.

“Sunt constient de primejdia ca lucrarea mea sa fie interpretata – scrie A. Koestler, de origine evreu khazar – ca o negare a dreptului la existenta a statului Israel. Dar acest drept nu se bazeaza pe originile ipotetice ale poporului evreu si nici pe legamântul mitologic al lui Abraham (si al lui Iacob) cu Dumnezeu; el se întemeiaza pe dreptul international, adica pe hotarârea luata de Natiunile Unite în 1947?. Îl întelegem pe Koestler, ca trebuie sa se apere în fata conationalilor sai, dar noi trebuie sa ne amintim ca hotarârea luata de Natiunile Unite se bazeaza pe santajul baronului bancher evreu Rothschild asupra Marii Britanii, ca “evreii sa îsi primeasca patria înapoi”, adica pamânturile Palestinei. Neexistând, însa, nici o justificare a prezentei actualei rase de evrei (khazari) pe teritoriul de astazi al Israelului, Koestler insista cu justificari fabricate la întâmplare si noroc: “Oricare ar fi originile rasiale ale cetatenilor Israelului [adica cele khazare - n.n.] si oricare ar fi iluziile nutrite de ei în aceasta privinta [ca ar fi urmasi ai poporului biblic - n.n.], statul lor exista de jure si de facto [?]… împartirea Palestinei a fost rezultatul unui secol de imigratie pasnica si eforturi de pionierat ale evreilor, ceea ce ofera justificarea etica pentru existenta legala a statului Israel. Daca cromozomii populatiei sale contine gene de origine khazara… e un lucru irelevant si nu poate afecta dreptul Israelului la existenta”. Noi credem ca dimpotriva, nu numai ca NU justifica dreptul la existenta moderna a unui stat evreu, dar astfel de studii, cu reala baza stiintifica, darâma chiar si orice pretentie (a la Tesu Solomovici) de ascendenta a evreilor de azi asupra teritoriilor românesti.

“Paradoxul” descoperit de aceste cercetari stiintifice, este acela ca nu urmasii vechilor evrei semiti (ai celor 12 triburi biblice) sunt cei pe care astazi, sub identitate evreiasca, îi regasim ca cei mai mari conspiratori la adresa tuturor celorlalte popoare, ci un popor asiatic razboinic, violent si rapace, înrudit cu hunii (si, într-o mai mica masura, chiar cu turcii), anume khazarii sau askenazii, care în anul 740 dupa Hristos au trecut la religia evreiasca, mozaismul, deoarece le satisfacea instinctele primitive, criminale si de jaf.

Evreii khazari sau askenazi, turcomani din stepele Asiei, sunt astazi proprietarii marilor afaceri din întreaga lume, a marilor finante, ei conduc organismele mondialiste si oligarhice ale lumii occidentale, sub identitate evreiasca.

La apogeul puterii lor medievale, khazarii aveau sub control circa treizeci de natiuni si triburi diferite, stabilite pe teritorii întinse între Muntii Caucaz, Marea Aral, Muntii Ural si stepele ucrainene. Îi aveau supusi pe bulgari, burtasi, ghuzi, maghiari, coloniile gotice si grecesti din Crimeea, triburile slave de la nord-vest, iar armatele khazare faceau expeditii de jaf în Gruzia, în Armenia si în Califatul Arab. Pâna în secolul IX khazarii nu aveau rivali în regiunile de la nord de Marea Neagra si Marea Caspica (denumita în epoca Marea Khazara), fiind stapânii supremi vreme de peste un secol si jumatate si astupând poarta Uralo-Caspica de trecere din Asia în Europa. Un cronicar arab îi descrie ca având fetele albe, cu parul mai ales rosu, fluturându-le în vânt, iar trupurile le erau marunte si firea rece. În schimb, o cronica georgiana îi identifica pe khazari cu armatele lui Gog si Magog, salbatici, cu fete hidoase si deprinderi de fiare salbatice, “care beau sânge de om”. Privitor la semnificatia denumirii de “khazar”, cercetatorii amintesc despre unele presupuse derivate moderne ale cuvântului: cuvântul rusesc “cazac”; cuvântul maghiar “huzar” (ambele desemnând un calaret cu înfatisare razboinica); sau cuvântul german “ketzer”, însemnând eretic, adica evreu. (Nu trebuie facuta totusi confuzia etnica între khazari si cazaci, chiar daca este posibila o apropiere istorica între acestia.)

Cronica lui Priscus afirma aparitia khazarilor pe scena europeana pe la mijlocul secolului al V-lea ca popor dominat de huni. Totodata, împreuna cu maghiarii si alte triburi, khazarii pot fi socotiti un vlastar târziu al hoardei hune a lui Atila. Khazarii s-au aflat, într-adevar, sub tutela hunilor, apoi sub cea a turcilor. Dupa declinul turcilor la mijlocul veacului al VII-lea le-a venit lor rândul sa stapâneasca “Regatul de miazanoapte”, cum îl numeau persanii si bizantinii.

La anul 627 Statul Persan a fost definitiv învins de catre împaratul bizantin Heracliu, aflat în alianta cu hoarda

khazarilor condusa de regele lor, Ziebel, care a contribuit la campanie cu peste 40.000 de calareti. Pentru a obtine aceasta alianta, fiica împaratului Heracliu, Evdochia, i-a fost fagaduita de sotie regelui khazar.

Un nou triunghi al puterii se nascuse în Asia: Califatul Arab (de religie islamica sau mahomedana), Imperiul Roman de Rasarit (sau Bizantin, de religie crestin-ortodoxa) si Regatul Khazar (care era în cautarea unei identitati religioase personale), în primii douazeci de ani de la fuga profetului Mahomed la Medina în anul 622, musulmanii arabi izbutisera deja sa cucereasca Persia, Siria, Mesopotamia, Egiptul si sa încercuiasca centrul Imperiului Roman de Rasarit (Turcia de astazi). Pentru înconjurarea Imperiului Bizantin, Caucazul khazar reprezenta însa o piedica. Ca urmare a avut loc serie de batalii interminabile între arabi si khazari, din care victoriosi ieseau de regula khazarii care, la un moment dat, în anul 730 au cotropit Gruzia si Armenia si au înaintat pâna dincolo de jumatatea drumului spre Damasc, capitala Califatului Arab. O armata musulmana proaspat ridicata a stavilit însa hoarda khazara si a alungat-o înapoi, peste munti, spre casa.

Decizia khazarilor de a se converti la religia evreiasca, mozaismul, a avut un caracter politic, scopul principal fiind acela al unei identitati religioase diferite de cea a romanilor crestini si a arabilor musulmani, principalii lor concurenti, carora le era astfel stopata capacitatea de asimilare cultuala si apoi culturala. În alta ordine de idei, mozaismul, promitând adeptilor sai stapânirea tuturor popoarelor lumii, convenea de minune unui neam razboinic si sângeros precum khazarii. O cronica araba nota: “Regele khazarilor se facuse evreu înca sub Califatul lui Harun al Rasid (anii 786-809)”. Aproape concomitent cu convertirea lor, khazarii au adoptat si alfabetul ebraic.

Peste 300 de ani însa, statul khazar a început sa decada, decaderea sa fiind marcata de repetatele izbucniri ale unui sionism mesianic, cu falsi mesia, precum David El-Roy, eroul unui roman de Benjamin Disraeli, ce au condus campanii donchihotesti pentru “recucerirea Ierusalimului”. În anul 1141

un evreu khazar sionist, pe nume Iehuda Halevi, în celebra sa carte, KUZARII, sustinea ideea ca “natiunea evreiasca” este singurul mediator între Dumnezeu si restul omenirii, dar ca la sfârsitul istoriei toate popoarele vor fi supuse iudaismului.

Aparitia vikingilor rhusi (stramosii rusilor) pe scena istoriei a cauzat decaderea finala a khazarilor. Rhusii efectuau campanii violente de prada, ceea ce i-a obligat pe khazari sa se apropie mai mult de supusii lor maghiari, pe care i-au asezat strategic peste malul apusean al Donului, ca tampon la navalirile rhusilor. Schema a functionat vreme de aproape un secol, timp în care relatiile dintre maghiari si khazari s-au strâns tot mai mult, culminând cu doua evenimente ce au influentat profund natiunea maghiara. A fost înfiintata prima dinastie maghiara, khazarii instalându-l ca rege pe Arpad, peste cele 7 hoarde maghiare, iar mai multe triburi khazare s-au contopit cu maghiarii, modificând astfel caracterul etnic al acestora. Pentru ca s-au dovedit “mai vrednici în razboaie” maghiarii le-au încredintat conducerea militara a statului lor celor trei triburi khazare care s-au unit cu ei. Pâna la mijlocul secolului X, în Ungaria se vorbeau atât maghiara, cât si khazara, ceea ce face ca în maghiara de astazi sa existe peste 200 de cuvinte de origine khazara.

Rhusii au reusit în cele din urma sa distruga regatul khazar la sfârsitul secolului al X-lea, pentru ca apoi, la mijlocul secolului al XIII-lea, khazarii sa cada victime ale marii invazii mongole declansate de Ginghis Han. Hoarda de Aur a acestuia si-a stabilit centrul imperiului chiar pe teritoriul khazar. “Dar înainte si dupa ridicarea mongolilor, khazarii au trimis multe lastare si ramificatii în tarile slave nesubjugate, în cele din urma contribuind la faurirea marilor centre evreiesti din Europa rasariteana” (S.W. Baron, A social and Religious History of Jews). Într-adevar, disparitia natiunii khazare din habitatul sau istoric este concomitenta cu aparitia celor mai mari concentrari de evrei dinspre nord.

Exodul evreilor khazari spre Tarile Românesti sau spre centrul Europei a fost precedat de întemeierea coloniilor si asezarilor khazare în diferite parti ale Ucrainei si Rusiei meridionale.

Astfel, la Kiev a continuat sa existe o mare comunitate evreiasca si dupa cucerirea orasului de la khazari de catre neamul rhus. De aceea, în Ucraina si Polonia sunt numeroase toponime derivate de la “khazar” sau “jid” (evreu): Jidovo, Kozarzewek, Kozara, Kozarzow, Jidovska Voia, Zydaticze etc.

O situatie mai speciala au avut evreii khazari din Ungaria. Ultima rezistenta khazara în Ungaria a avut loc în secolul X, când sfântul Stefan a îmbratisat credinta romano-catolica si l-a învins pe khazarul Gyula, razvratit si “trufas în credinta lui, care nu voia în ruptul capului sa se crestineze”. În anul 1222 regele maghiar Andras II a emis, la presiunea supusilor sai, “Bula de aur”, prin care evreilor li se interzicea sa fie sefi, perceptori sau controlori ai monopolului regal al sarii, ceea ce înseamna ca pâna la emiterea edictului, evreii din Ungaria detineau aceste importante pozitii, fapt confirmat si de pozitia de custode al veniturilor curtii regale, detinuta de contele Teka, evreu khazar.

Prin urmare, exodul evreilor khazari a facut ca, practic, Tarile Românesti (mai ales Moldova) sa se afle dupa secolul al XIII-lea înconjurate de catre o populatie evreiasca nestatornica, asezata vremelnic în Rusia, Polonia, Ucraina si Ungaria. Focarul propriu-zis al evreimii rasaritene a fost însa Polonia, aici nascându-se idisul, limbajul popular al evreilor pâna la al II-lea Razboi mondial (înca vorbit în S.U.A. si Rusia), amalgam de ebraica, germana medio-rasariteana si elemente slavone. Explicatia consta în faptul ca, din punct de vedere cultural si social, în Polonia medievala elementul dominant l-au constituit germanii, populatie imigranta superioara evreilor khazari si mai influenta din punct de vedere economic si intelectual.

În concluziile sale, A. Koestler (autor evreu khazar) afirma ca, din punct de vedere etnic, triburile semite de pe malurile Iordanului (“adevaratii evrei”) sunt total deosebite de triburile turco-khazare de pe Volga (care formeaza evreimea de astazi), “Dar în acelasi timp religia lor exclusivista genereaza tendinta de a se strânge laolalta si de a refuza contactele cu exteriorul, de a-si stabili propriile comunitati cu propriile lor lacasuri de rugaciune, cu scolile lor, cu cartierele lor de locuit si cu

ghetourile (initial impuse de ei însisi, nu din afara) în orice oras sau tara în care se stabileau… Religia mozaica – spre deosebire de crestinism, budism sau mahomedanism – implica apartenenta la o natiune istorica, la o rasa aleasa. Toate sarbatorile [religioase] evreiesti comemoreaza evenimente din istoria lor nationala: exodul din Egipt, revolta maccabeilor, moartea asupritorului Haman, distrugerea Templului. Vechiul Testament este mai întâi si întâi naratiunea istoriei unei natiuni…, crezul ei este mai degraba tribal decât universal. Toate rugaciunile si toate riturile practicate proclama apartenenta la o rasa straveche, ceea ce în mod automat îl separa pe evreu de trecutul rasial si istoric al poporului în sânul caruia traieste. Credinta mozaica, asa cum dovedesc doua mii de ani de istorie tragica, determina auto-segregatia pe plan national si social. Ea îl izoleaza pe evreu si îndeamna la izolarea lui de catre ceilalti. Ea creeaza în mod automat ghetourile fizice si culturale. Ea îi transforma pe evreii din diaspora într-o pseudo-natiune…; aceasta pseudo-natiune este vag unita printr-un sistem de credinte traditionale întemeiate pe premise rasiale si istorice…” A. Koestler evita sa spuna direct adevarul: “pseudo-natiunea” evreiasca s-a constituit într-o retea mondiala oligarhica cu scopul precis conturat de a controla si stapâni întreaga omenire.

Pâna la anul 1600, Nicolae Iorga nu gasise nici o mentiune de element evreiesc asezat durabil “în partile noastre”, iar cea mai mare parte a evreilor care s-au stabilit în Tarile Române, cu precadere în Moldova, provin din evreii khazari, veniti dinspre Polonia si Rusia. Aparitia primilor evrei în Moldova se leaga de rascoala de dezrobire economica a cazacilor poloni din anul 1648. Latifundiarii polonezi si lituanienii cedasera treptat evreilor khazari întreaga activitate de administratori si încasatori de impozite, acestia devenind astfel exponentii exploatarii celei mai nemiloase. Rascoala cazacilor a aruncat însa în Moldova o mare parte dintre exploatatorii evrei, ca arendasi si camatari, cum a aflat-o, la Iasi, un calator sirian (Paul din Alep) din gura unuia dintre fugarii evrei, Iancal, scapat de masacrul declansat de cazaci.